

ΜΙΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΜΕΡΑ - UNA GIORNATA PARTICOLARE

Σκηνοθεσία: Έτορε Σκόλα

Σενάριο: Maurizio Constanzo, Ruggero Maccari, Ettore Scola

Παραγωγή: Κάρλο Πόντι

Ηθοποιοί: Μαρτσέλο Μαστρογιάννι, Σοφία Λόρεν, Τζον Βέρνον

Φωτογραφία: Πασκουαλίνο ντε Σάντις

Μοντάζ: Raimondo Crociani

Μουσική: Armando Trovajoli

Κοστούμια: Ενρίκο Σαμπατίνι

Χώρα: Ιταλία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 110'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 13 Βραβεία και 4 Υποψηφιότητες:

-Όσκαρ 1978: Υποψηφιότητα για 2 Βραβεία, Α! Ανδρικού Ρόλου και Καλύτερης Ξενόγλωσσας ταινίας.

-Χρυσές Σφαίρες 1978, Βραβείο Καλύτερης Ξενόγλωσσας ταινίας

- Βραβεία César 1978, Καλύτερη Ξενόγλωσση ταινία

-Βραβεία David di Donatello 1978: 2 Βραβεία, Σκηνοθεσίας και Α! Γυναικείου Ρόλου.

-Golden Globes, Italy 1978: 3 Βραβεία, Καλύτερη ταινία, Καλύτερος Ηθοποιός, Καλύτερη Ηθοποιός.

-Golden Goblets, Italy 1978: Καλύτερος Ηθοποιός ο Marcello Mastroianni

-Italian National Syndicate of Film Journalists 1978: 3 Βραβεία: Καλύτερη Ηθοποιός η Σοφία Λόρεν, Σεναρίου, και Μουσικής.

-National Board of Review, USA 1977, Βραβείο Ξενόγλωσσας ταινίας.

-Venice Film Festival 2014 Βραβείο Κλασικής ταινίας για αποκατεστημένη ταινία, στον Ettore Scola.

8 Μαΐου 1938: ο Χίτλερ επισκέπτεται την Ιταλία του Μουσολίνι μέσα σε ένα κλίμα πατριωτικής έξαρσης. Όλοι σπεύδουν στην υποδοχή, εκτός από μια νοικοκυρά, μητέρα έξι παιδιών, κι έναν ομοφυλόφιλο δημοσιογράφο, οι οποίοι θα ζήσουν, απομονωμένοι στην άδεια πολυκατοικία τους, μια «ξεχωριστή μέρα» στο περιθώριο της Ιστορίας.

Μια από τις πλέον συγκλονιστικές και δύσκολες δημιουργίες που σημάδεψε το έργο του πρόσφατα εκλιπόντα Έτορε Σκόλα αλλά και τον Ιταλικό και Ευρωπαϊκό Κινηματογράφο.

Με δύο από τους σημαντικότερους Ιταλούς ηθοποιούς, τον Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι και την Σοφία Λόρεν, ο σκηνοθέτης παρουσιάζει μία συγκινητική και βαθιά ανθρώπινη ιστορία, που παραμένει διαχρονική, καταγγέλλοντας παράλληλα τον φασισμό και τις καταβολές του.

Με ένα θεατρικής σύλληψης δράμα για δύο πρωταγωνιστές, ο Έτορε Σκόλα («Ο Φανφαρόνος», «Βίαιοι, Βρώμικοι και Κακοί») αντιπαραθέτει τα γεγονότα που μπορεί να αλλάξουν τον κόσμο με τα γεγονότα που μπορούν να αλλάξουν τη ζωή ενός καθημερινού ανθρώπου, εκμεταλλευόμενος τη μονοχρωματική, μελαγχολική φωτογραφία του Πασκουαλίνο ντε Σάντις, τη χαρισματική παρουσία των Λόρεν - Μαστρογιάννι και, αντιστικτικά (όσο και μονοδιάστατα), τη φωνή του ραδιοφωνικού ανταποκριτή. Χρυσή Σφαίρα ξενόγλωσσας ταινίας και οσκαρικές υποψηφιότητες ξενόγλωσσας ταινίας και α' αντρικού ρόλου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Στις 6 Μαΐου του 1938 ο Χίτλερ επισκέπτεται την φασιστική Ιταλία του Μουσολίνι και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της Ρώμης ετοιμάζεται για να πάει στην εκδήλωση που έχει οργανωθεί προς τιμήν του. Η Αντονι-

έτα (Σοφία Λόρεν), μια όμορφη νοικοκυρά, σύζυγος του Εμανουέλε (Τζον Βέρνον), ενός άνδρα με φασιστικές πεποιθήσεις και μητέρα έξι κακομαθημένων παιδιών, ετοιμάζει σύζυγο και παιδιά για την παρέλαση και μένει στο σπίτι για να το τακτοποιήσει.

Στην άδεια πλέον πολυκατοικία στην οποία μένει, βρίσκεται και άλλος ένας ένοικος, ο δημοσιογράφος Γκαμπριέλε (Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι), που είναι ομοφυλόφιλος και μάχεται ενάντια στον φασισμό. Κάποια στιγμή ο παπαγάλος της Αντονιέτα του σκάει και πηγαίνει και κάθεται δίπλα από το πρεβάζι του παραθύρου του Γκαμπριέλε. Το περιστατικό αυτό αποτελεί την αιτία για την οποία ο Γκαμπριέλε και η Αντονιέτα γνωρίζονται και περνάνε ολόκληρη τη μέρα μαζί.

Οι δυο αυτοί άγνωστοι μέχρι πρότινος άνθρωποι πρόκειται να ανοίξουν τις καρδιές τους ο ένας στον άλλον και να εξομολογηθούν πράγματα που δεν έχουν αποκαλύψει σε κανέναν. Όταν η μέρα τελειώσει όμως οι δυο θα πρέπει να αποχωριστούν, ο Γκαμπριέλε θα συλληφθεί για τη δράση του κατά του φασισμού κι η Αντονιέτα θα πρέπει να συνεχίσει να υπακούει τις διαταγές του συζύγου της.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ

Ιταλία 1938: Το Φασιστικό καθεστώς του Μουσολίνι στο απόγειο της δύναμης και της τρομοκρατίας του. Ο φασισμός έχει απλώσει τον τρόπο του στην Ευρώπη. Ο Χίτλερ επισκέπτεται τη Ρώμη σε μια μεγαλειώδη φασιστική παράτα γεμάτη φανφάρα. Η Ιταλική κοινωνία είναι βουτηγμένη στον απόλυτο εκφασισμό των πάντων, κάθε ενάντια φωνή έχει εξανδραποδιστεί και κάθε αντιφασίστας θεωρείται εν δυνάμει εχθρός του έθνους. Κάθε ιδιαίτερη και τρυφερή σκέψη ισοδυναμεί με αντίσταση κατά της αρχής και εξορίζεται πάραυτα στη Σαρδηνία.

Όλα τα σπίτια είναι στολισμένα με ιταλικές και γερμανικές φασιστικές σημαίες, τα σχολεία, οι δημόσιες υπηρεσίες οδηγούνται εν στολή στην τελετή. Μικροί, μεγάλοι με το χαμόγελο ζουν τη δική τους παράκρουση ενός ανεπίπτωτου φανφαρονικού αλαζονικού φασισμού που διαπερνούσε κάθετα την Ιταλική κοινωνία που κολυμπούσε στην αυταπάτη της αναβίωσης του ... μεγαλείου της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας...

Μια ξεχωριστή μέρα λοιπόν για τους ενοίκους ενός πολύ μεγάλου οικοδομικού μπλοκ συνοικίας της Ρώμης, βουτηγμένου στο γκρίφο και στο μουντό. Όλοι ετοιμάζονται για τη μεγάλη παρέλαση. Τα ραδιόφωνα σε ολόκερα τα οικοδομικά τετράγωνα μεταδίδουν φασιστικά εμβατήρια και φυσικά την όλη τελετή σε απ' ευθείας μετάδοση από τα μεγάφωνα.

Μια ξεχωριστή μέρα λοιπόν θα ξημερώσει και για μια όμορφη γυναίκα, την Antonietta (Σοφία Λόρεν) που ετοιμάζει το φασίστα σύζυγό της Emanuele καθώς και τα έξι παιδιά της, για να πάνε όλοι στην παρέλαση. Μια γυναίκα, σύζυγο, που έχει αποδεχτεί πλήρως το ρόλο που της δίνει το καθεστώς, που μισεί τους αντιφασίστες θεωρώντας τους κάτι σαν μιάσματα, και με την ίδια να έχει σωτηρητικά αποδεχτεί το ρόλο του υποζυγίου και αντικειμένου του επιβήτορα συζύγου της, όπως επιτάσσει ο Μουσολίνι.

Για εκείνη λοιπόν, η Μέρα που ξημερώνει δεν δείχνει να έχει τίποτα μα τίποτα ξεχωριστό. Θα σηκωθεί πρώτη από όλους, θα ετοιμάσει το πρωινό για το σύζυγο και τα έξι παιδιά τους. Θα φτιάξει τα ρούχα τους, θα τα ετοιμάσει, θα τους σερβίρει, θα βρεθεί μετά μονάχη στο συνεχή ήχο της ραδιοφωνικής μετάδοσης της φασιστικής παράτας. Ο Χίτλερ έρχεται ... ω τι μεγαλείο. Θα βρεθεί να μαζεύει πιάτα εκεί φυλακισμένη στο μικροαστικό διαμέρισμά τους, να στρώνει κρεβάτια, να απλώνει μπουγάδα... Τίποτα δεν προμηνύει κάτι από τη γένεση μιας «Ξεχωριστής μέρας» ώσπου η μέρα γίνεται πράγματι Ξεχωριστή

όταν συναντιέται συγκυριακά με Εκείνον! Ο Gabriele (Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι) εκφωνητής δημόσιου ραδιοφωνικού σταθμού, χαρακτηρισμένος αντιφασίστας, υπό διωγμό από το καθεστώς λόγω του «ανοίκειου» χαμηλού προφίλ του και της καλυμμένης του ιδιαιτερότητας, την οποία ο φασισμός αποκαλεί «ανωμαλία», κάτι που δεν συνάδει με το μοντέλο άντρα-επιβήτορα των φασιστών. Τρυφερός, ρομαντικός, διαβασμένος, με την ανάγκη να χαμογελάσει, να εκφραστεί.

Η συνάντησή τους είναι ο καταλύτης εξελίξεων για να μετατρέψει αυτήν ακριβώς τη μέρα, σε μια ξεχωριστή μέρα για την ίδια τη ζωή τους.

Μια συνάντηση που θα βάλει φωτιά ανάμεσα στο αληθινό και στο ψεύτικο. Μια συνάντηση που θα εκφράσει μύχιους πόθους, που θα απελευθερώσει ορμές αλλά συνάμα μέσα από μια μετωπική ρήξη ανάμεσα στο σημμένο «είναι» της Antonietta και στην αλήθεια του Gabriele. Η κορύφωση της σύγκρουσης έχει διακύβευμα τον ερωτικό πόθο, την ένταση της στιγμιαίας ηδονής, την απελευθέρωση. «Πεδίο» μάχης και ρήξης αυτής της συνύπαρξης ο χώρος της ταράτσας της πολυκατοικίας και τα απλωμένα ρούχα... Εκεί θα έχουμε τις αποκαλύψεις, το σοκ, τις συναισθηματικές αντιδράσεις, τις ολοκληρωτικές ανατροπές.

Οι σκηνές είναι εκπληκτικές, γεμάτες ανθρωπινά αισθήματα, πλημμυρισμένες από πάθη, απωθημένα, ορμές και μια τελική και σωτηρηρή γαλήνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ JOHNPIT

ΕΤΟΠΕ ΣΚΟΛΑ

Γεννήθηκε στο Τρεβίζο της Ιταλίας, στις 10 Μαΐου του 1931 και πέθανε το 2016. Σπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο της Ρώμης και ξεκίνησε την καριέρα του, γράφοντας ευθυμογραφήματα σε λαϊκά περιοδικά. Στον Κινηματογράφο βρέθηκε αρχικά ως σεναριογράφος (Ο Φαναρόνος. Ένας Υπέροχος Κερατάς, Φαντάσματα στη Ρώμη κ.α.), για να περάσει αργότερα στη σκηνοθεσία. Οι ταινίες του Σκόλα, για τις οποίες έχει κερδίσει 55 βραβεία, και πολλές υποψηφιότητες, αποτελούν μία ιδιαίτερη περίπτωση, όπου με οξυδερκή ματιά και καυστικό χιούμορ, σχολιάζονται ο ιταλικός μικροαστισμός.

Φιλμογραφία (σκηνοθεσία):

2013 Che strano chiamarsi Federico, 2003 Gente di Roma, 2003 Lettere dalla Palestina (Documentary), 2002 La primavera del 2002 - L'Italia protesta, l'Italia si ferma (Video documentary), 2001 Un altro mondo è possibile (Documentary), 2001 Concorrenza sleale, 1998 La cena, 1997 1943-1997 (Short), 1997 I corti italiani (segment "1943-1997"), 1995 Roma dodici Novembre 1994 (Documentary short), 1995 Romanzo di un giovane povero, 1993 Mario, Maria e Mario, 1990 Il viaggio di Capitan Fracassa, 1989 Che ora è?, 1989 Splendor, 1987 Imago urbis (Documentary), 1987 La famiglia, 1985 Macaroni, 1984 L'addio a Enrico Berlinguer (Documentary), 1983 Le bal, 1982 Vorrei che volo (Documentary), 1982 La nuit de Varennes, 1981 Passione d'amore, 1980 La terrazza, 1977 I nuovi mostri, 1977 Mia Ξεχωριστή Μέρα, 1976 Signore e signori, buonanotte, 1976 Brutti, sporchi e cattivi, 1975 Carosello per la campagna referendaria sul divorzio (Documentary short), 1974 C'eravamo tanto amati, 1973 Festival Unità (Documentary), 1973 Treviso-Torino (viaggio nel Fiat-Nam), 1972 Festival dell'Unità 1972 (Documentary short), 1972 La più bella serata della mia vita, 1971 Permette? Rocco Papaleo, 1970 Dramma della gelosia (tutti i particolari in cronaca), 1969 Αντόνιο Περέ: Επιθεωρητής τμήματος ηθών, 1968 Riusciranno i nostri eroi a ritrovare l'amico misteriosamente scomparso in Africa?, 1966 L'arcidiavolo, 1965 Thrilling, 1965 La congiuntura, 1964 Se permettete parliamo di donne.